

związku przyczynowego pomiędzy postępowaniem Komisji i szkodą poniesioną przez spółkę wnoszącą odwołanie. I tak w uzasadnieniu swojego postanowienia Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności podniesionych już w skardze wszczynającej postępowanie w pierwszej instancji, jak również przedłożonych później uwag. Z twierdzeń przedstawionych przez spółkę wnoszącą odwołanie miałyby jakoby wynikać drugorzędny, nie zaś zasadniczy, charakter zarzucanego jej uchybienia polegającego na opóźnieniu w uzupełnieniu dokumentacji dotyczącej w pełni wykonanego projektu.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. dotyczące instrumentu finansowego na rzecz środowiska (LIFE) (Dz.U. L 192, s. 1)

(²) Norme Amministrative Standard (standardowe normy administracyjne) stanowiące załącznik do Grant Agreement.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-374/11)

(2011/C 282/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White, I. Hadjiyiannis, A. Marghelis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie podjąwszy działań niezbędnych w celu wykonania wyroku Trybunału w sprawie C-188/08 Komisja przeciwko Irlandii, ta ostatnia uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 260 TFUE;
- zasądzenie zapłaty przez Irlandię na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości 4 771,20 EUR za każdy dzień od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie (lub do dnia wykonania wyroku przez Irlandię w całości wyroku w sprawie C-188/08, jeżeli nastąpi to w czasie trwania postępowania w niniejszej sprawie);
- zasądzenie zapłaty przez Irlandię na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 26 173,44 EUR za każdy dzień od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania przez Irlandię wyroku w sprawie C-188/08;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Mińło ponad półtora roku od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału w sprawie C-188/08. Zdaniem Komisji był to wystarczający czas na wykonanie przez Irlandię tego wyroku. Komisja

stwierdza, że Irlandia zapowiedziała wydanie odpowiednich przepisów do końca 2010 r. Cel ten nie został jednak przez Irlandię osiągnięty i nie wydaje się, żeby wykonanie wyroku w całości miało nastąpić w najbliższym czasie. W związku z tym Komisja jest zdania, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 260 ust. 1 TFUE.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 15 lipca 2011 r. — Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA przeciwko Państwu Belgijskiemu

(Sprawa C-375/11)

(2011/C 282/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA

Strona pozwana: Państwo Belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3, 12 i 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) w obecnie obowiązującym brzmieniu pozwalają państwom członkowskim nałożyć na operatorów posiadających indywidualne prawa do użytkowania częstotliwości telefonii ruchomej na okres piętnastu lat w ramach zezwoleń na utworzenie i obsługę na ich terytorium sieci telefonii ruchomej, udzielonych pod rządami uprzednio obowiązujących ram prawnych, opłatę jednorazową z tytułu przedłużenia ich indywidualnych praw do użytkowania częstotliwości — w wysokości wynikającej z liczby częstotliwości oraz miesięcy, których dotyczą prawa do użytkowania i obliczonej na podstawie dawnej jednorazowej opłaty koncesyjnej niegdyś związanej z udzieleniem wspomnianych zezwoleń — która to opłata jednorazowa istnieje obok, po pierwsze, opłaty rocznej za przydział częstotliwości służącej przede wszystkim pokryciu kosztów przydziału częstotliwości i jednocześnie częściowo odzwierciedlającej ich wartość, przy czym obie te opłaty mają na celu sprzyjanie optymalnemu wykorzystaniu częstotliwości, oraz po drugie, opłaty pokrywającej koszty zarządzania wydawaniem zezwoleń?
- 2) Czy art. 3, 12 i 13 dyrektywy o zezwoleniach pozwala państwom członkowskim nakazać operatorom ubiegającym się o uzyskanie nowych praw do użytkowania częstotliwości telefonii ruchomej uiszczenie nowej opłaty jednorazowej, której wysokość ustalana jest w drodze aukcji w chwili przydziału częstotliwości w celu odzwierciedlenia ich wartości,

która to opłata jednorazowa istnieje obok, po pierwsze, opłaty rocznej za przydział częstotliwości służącej przede wszystkim pokryciu kosztów przydziału częstotliwości i jednocześnie częściowo odzwierciedlającej ich wartość, przy czym obie te opłaty mają na celu sprzyjanie optymalnemu wykorzystaniu częstotliwości, oraz po drugie, opłaty rocznej za zarządzanie wydawaniem zezwoleń na utworzenie i obsługę sieci telefonii ruchomej udzielonych pod rządami uprzednio obowiązujących ram prawnych?

- 3) Czy art. 14 ust. 2 dyrektywy o zezwoleniach pozwala państwu członkowskiemu nakazać operatorom telefonii ruchomej, z tytułu nowego okresu przedłużenia ich indywidualnych praw użytkowania częstotliwości telefonii ruchomej, już uzyskanego w przypadku niektórych spośród nich, ale przed rozpoczęciem tego nowego okresu, uiszczenie nowej opłaty jednorazowej dotyczącej przedłużenia praw do użytkowania częstotliwości, którymi dysponowali na początku tego nowego okresu, mającej na celu sprzyjanie optymalnemu wykorzystaniu częstotliwości poprzez odzwierciedlenie ich wartości i istniejącej obok, po pierwsze, opłaty rocznej za przydział częstotliwości służącej przede wszystkim pokryciu kosztów przydziału częstotliwości i jednocześnie częściowo odzwierciedlającej ich wartość, przy czym obie te opłaty mają na celu sprzyjanie optymalnemu wykorzystaniu częstotliwości, oraz po drugie, opłaty rocznej za zarządzanie wydawaniem zezwoleń na utworzenie i obsługę sieci telefonii ruchomej udzielonych pod rządami uprzednio obowiązujących ram prawnych?
- 4) Czy art. 14 ust. 1 dyrektywy o zezwoleniach pozwala państwu członkowskiemu na dodanie, jako warunku uzyskania i przedłużenia praw użytkowania częstotliwości, jednorazowej opłaty ustalonej w drodze aukcji i bez określenia jej górnej granicy, która istnieje obok — po pierwsze — opłaty rocznej za przydział częstotliwości służącej przede wszystkim pokryciu kosztów przydziału częstotliwości i jednocześnie częściowo odzwierciedlającej ich wartość, przy czym obie te opłaty mają na celu sprzyjanie optymalnemu wykorzystaniu częstotliwości, oraz po drugie, opłaty rocznej za zarządzanie wydawaniem zezwoleń na utworzenie i obsługę sieci telefonii ruchomej udzielonych pod rządami uprzednio obowiązujących ram prawnych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 19 lipca 2011 r. — Tate & Lyle Investments Ltd przeciwko Królestwu Belgii; interwient uboczny: Syral Belgium NV

(Sprawa C-384/11)

(2011/C 282/26)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tate & Lyle Investments Ltd

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Interwient uboczny: Syral Belgium NV

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 63 TFUE (wcześniej art. 56 WE) stoi na przeszkodzie obowiązywaniu ustawowego uregulowania państwa członkowskiego, zgodnie z którym mająca w tym państwie siedzibę spółka holdingowa, posiadająca w innej spółce mającej siedzibę w tym państwie udziały o wartości poniżej 10 % kapitału, lecz dysponująca kapitałem inwestycyjnym w wysokości co najmniej 1,2 mln EUR, podlega opodatkowaniu podatkiem pobieranym u źródła według stawki 10 %, lecz tenże podatek podlega zaliczeniu na poczet należnego w Belgii podatku dochodowego od osób prawnych, a ewentualne saldo podlega zwrotowi i [spółka ta] może w danym wypadku wnieść jednocześnie o zastosowanie uregulowania podatkowego („DBI” (definitief belaste inkomsten) [definitywnie opodatkowane dochody]), które umożliwia dodatkowe obniżenie podstawy opodatkowania o koszty związane z posiadaniem udziałów, podczas gdy dla spółek mających siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, które otrzymują takie dywidendy lub wypłaty uznawane za dywidendy z tytułu tego samego udziału w spółce mającej siedzibę w Belgii, podatek pobrany u źródła (zaliczka na poczet podatku od dochodów kapitałowych) według stawki 10 % stanowi podatek definitywny, niepodlegający zwrotowi i niepodlegający obniżeniu w ramach zastosowania ww. uregulowania podatkowego („DBI”)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 25 lipca 2011 r. — Field Fisher Waterhouse LLP przeciwko Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-392/11)

(2011/C 282/27)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Field Fisher Waterhouse LLP

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Podstawowe pytanie w niniejszej sprawie dotyczy tego czy usługi świadczone najemcom przez wynajmujących na podstawie umowy najmu (dalej zwane „usługami”) powinny być traktowane jako element jednego podlegającego zwolnieniu świadczenia najmu nieruchomości, z tego względu, że usługi tworzą obiektywnie jedno niepodzielne świadczenie gospodarcze łącznie z najmem albo z tego względu, że są one „dodatkovymi świadczeniami” w stosunku do najmu, który stanowi świadczenie główne (dalej zwane „świadczeniem głównym”). Jakiego znaczenia, dla odpowiedzi na to pytanie w świetle wyroku Trybunału z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie C-572/07 RLRE Tellmer Property, Zb.Orz. s. I-4983 ma to, że usługi mogłyby być świadczone (ale w rzeczywistości nie są) przez inną osobę niż wynajmujący, chociaż na podstawie postanowień omawianych umów najmu najemcy nie mieli wyboru i musieli otrzymywać usługi od wynajmujących?